

Arrest

nr. 157 223 van 27 november 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 16 november 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 november 2015.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 november 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. JP LIPS, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 11 augustus 2015 en heeft zich op 5 november 2015 een tweede keer vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 6 november 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 12 november 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd op 12 november 2015 per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u een sjiitische Arabier afkomstig uit de wijk Atayfiya, Bagdad, Centraal-Irak. Sinds 2004 werkte u als ambtenaar voor het Ministerie van Landbouw. U werkte daar als boekhouder en controleerde de rekeningen van het ministerie. Indien u onregelmatigheden ontdekte diende u een rapport te schrijven en door te sturen naar de bevoegde instanties die de zaak verder afhandelden. Van 2006 tot 2007 verbleven u en uw familieleden in Syrië omwille van het sektarisch geweld in Bagdad. Nadat de toestand er stabiliseerde keerde u terug naar uw wijk en hernam u uw werkzaamheden bij het ministerie. In augustus 2014 werd u thuis door een onbekend persoon opgebeld. Deze persoon bedreigde u met de dood en beledigde uw moeder en zus. U diende uw ontslag in en dook onder bij een vriend in de nabijgelegen wijk Hurriya. Twee weken later vertrok u naar Suleimaniya, in de Koerdische Autonome Regio, waar u 6 à 7 maanden bij een vriend verbleef. Tijdens deze periode vernam u van uw burens dat onbekenden uw huis waren binnengevallen. Omdat u geen verblijfsvergunning verkreeg in de Koerdische regio keerde u terug naar Bagdad waar u opnieuw bij uw vriend in de wijk Hurriya verbleef. U vernam van uw burens dat onbekenden nogmaals uw huis waren binnengevallen.

U reisde in die periode naar Turkije waar u tien dagen verbleef om uit te zoeken of u daar zou kunnen wonen. Omdat dit financieel onmogelijk was keerde u terug naar Hurriya. Uiteindelijk verliet u in augustus 2015 Irak. Per vliegtuig reisde u, via Dubai en Sri Lanka, naar België waar u op 11 augustus 2015 aankwam en een eerste keer asiel aanvroeg.

Ter staving van uw eerste asielaanvraag legde u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs, de woonstkaart van uw vader, de voedselrantsoenkaart van uw familie, uw universitair diploma, uw diploma van de middelbare school en enkele documenten van uw werk. In uw administratief dossier bevond zich eveneens een kopie van uw Iraaks paspoort.

Op 30 oktober 2015 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U tekende hiertegen geen beroep aan.

U keerde niet terug naar uw land van herkomst maar diende op 5 november 2015 vanuit het Transitcentrum Caricole een tweede asielaanvraag in. U verwijst hierbij naar uw initieel vluchtrelaas, met name dat uw woning meer dan eens werd doorzocht en dat u telefonisch werd bedreigd. U geeft ook aan dat u aanvankelijk het plan had opgevat om een vliegtuigticket naar Turkije te reserveren en te bekijken of u daar niet zou kunnen leven. Klaarblijkelijk was Turkije niet van zin u verblijfsrecht op het grondgebied toe te staan, maar integendeel, u terug te sturen naar Irak. U diende vervolgens een tweede asielaanvraag in.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw asielverzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, nl. dat u telefonisch werd bedreigd en uw huis meerdere keren werd doorzocht door onbekenden (zie DVZ, verklaring meervoudige aanvraag, dd. 5 november 2015, vraag 1.3). Deze asielmotieven werden door het CGVS, om uiteenlopende redenen, ongeloofwaardig bevonden. De door u neergelegde stukken konden deze appreciatie niet wijzigen. De volledige argumentatie kan u terugvinden in de weigeringsbeslissing die u op 30 oktober jl. werd betekend.

Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter verwijst naar uw initieel vluchtrelaas, wijzigt niets aan de appreciatie van deze asielaanvraag en is op zich niet van die aard om afbreuk te doen aan de reeds door het CGVS vastgestelde ongeloofwaardigheid.

U voegt er heden trouwens expliciet aan toe dat u geen contact meer heeft gezocht met personen in Irak, omdat dit toch maar slecht nieuws zou opleveren. U gaat ervan uit dat u via de burens toch enkel zou vernemen dat er nog bijkomende huiszoekingen zijn gebeurd, simpelweg omdat dit de manier van werken van de milities in Bagdad is. U heeft bovendien besloten om, omwille van dezelfde redenen, uw GSM niet te beantwoorden wanneer uw familie u hier tracht te contacteren (zie DVZ, verklaring meervoudige aanvraag, dd. 5 november 2015, vraag 4.2). Dat u het niet nodig acht om uw familie te woord te staan of via hen, of via burens, te informeren naar uw huidige situatie in Irak en zich te vergewissen van eventuele gebeurtenissen die zich mogelijks na uw vertrek kunnen hebben voorgedaan, is frappant te noemen. Een dergelijke houding valt totaal niet te rijmen met de door u beweerde vrees voor vervolging. Dat u er dan wel automatisch vanuit gaat dat uw problemen - die 'an sich' ongeloofwaardig werden bevonden - zich verderzetten en dat er zich 'wel' bijkomende incidenten zullen hebben voorgedaan, is wel bijzonder hypothetisch. Te meer u er de noodzaak niet van inziet hiernaar te peilen, ook niet wanneer uw familie u hier in België tracht telefonisch te bereiken. Een dergelijke lakse houding staat haaks op uw vraag om internationale bescherming te bekomen en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de initieel door u aangehaalde vluchtelementen.

Dat u, tenslotte, een tweede asielaanvraag indiende omdat u blijkbaar niet de toelating krijgt u als Irakees op Turks grondgebied te vestigen, doet evenmin afbreuk aan bovenstaande vaststellingen (zie DVZ, verklaring meervoudige aanvraag, dd. 5 november 2015, vraag 1.1).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle

over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad met meer dan 7 miljoen inwoners verspreid over een geschatte oppervlakte van 4555 km². De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal de stad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de hoofdstad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen

elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat er geen andere verblijfsprocedures zijn ingediend en dat er dus geen schending van art. 3 EVRM is aangetoond.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in samenhang gelezen met artikel 3 (verbod van foltering) van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en de artikelen 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen), 18 (recht op asiel) en 19 (verbod op refoulement) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, alsook de schending van de artikelen 48/4 en 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, de hoorplicht en de zorgvuldigheidsplicht, betwist verzoeker het besluit van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat er geen nieuw element voorhanden is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. Verzoeker wijst erop dat hij nochtans als nieuwe elementen vermeldt dat hij informeerde om naar Turkije te reizen teneinde de repatriëring te vermijden. Ten dien einde informeerde hij om een vliegtuigticket te verkrijgen naar Turkije. Er werd hem evenwel naar eigen zeggen verblijfsrecht op het Turks grondgebied geweigerd en hij zou zelfs te horen hebben gekregen dat hij naar Irak zou worden doorgestuurd. Turkije, waar hij eerder een tijdlang verbleef vooraleer naar Irak terug te keren en uiteindelijk naar Europa te komen, geldt bijgevolg niet als een land van eerste asiel in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet, aldus verzoeker, die meent dat het Commissariaat-generaal hiermee geen rekening heeft gehouden en bijgevolg niet kan stellen dat zij met alle door hem afgelegde verklaringen en de door hem overgelegde stukken rekening heeft gehouden om te kunnen besluiten dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die leiden tot de schending van het non-refoulementbeginsel. De bestreden beslissing gaat niet in op de meest belangrijke reden voor de indiening van de nieuwe asielaanvraag en schendt daarmee volgens verzoeker het zorgvuldigheidsbeginsel.

Voorts laakt verzoeker dat hij niet werd gehoord en hij meent dat het Commissariaat-generaal om deze reden tekortschiet in haar onderzoeksplicht.

Daarnaast betoogt verzoeker dat de conclusie van het Commissariaat-generaal dat Bagdad veilig is niet verenigbaar is met het asielbeleid van andere landen voor personen die uit Bagdad afkomstig zijn. Zo verlenen Duitsland en Finland volgens verzoeker de subsidiaire bescherming aan asielzoekers uit de provincie Bagdad (inclusief Bagdad) en neemt Nederland geen beslissingen meer in asielaanvragen van asielzoekers uit de provincie Bagdad, wat er volgens verzoeker op wijst dat er voldoende twijfel is over de veiligheidssituatie ter plaatse en dat de zorgvuldigheid verbiedt om al te voortvarende afwijzende beslissingen te nemen. Onder verwijzing naar het document "*In Iraq, UN reports close to 2,000 casualties in October from terrorism and conflict*" van UN News Service van 12 november 2015 (stuk 5 toegevoegd aan het verzoekschrift), voert verzoeker in dit verband nog aan dat UNAMI voor Bagdad alleen al in de maand oktober 2015 1.150 casuaties telde, wat Bagdad meteen de meest onveilige plaats in Irak maakt. Verzoeker vreest daarom met reden dat het non-refoulementsbeginnsel wordt geschonden door de bestreden beslissing.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een uittreksel uit de COI Focus *"Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad"* van 6 oktober 2015, het document *"15C-beleid andere landen m.b.t. asielzoekers afkomstig uit Bagdad"* en het document *"In Iraq, UN reports close to 2,000 casualties in October from terrorism and conflict"* van UN News Service van 12 november 2015.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag van 12 november 2015 (CG nr. 1501180Z), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4.1. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn tweede en huidige asielaanvraag in hoofdzaak steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk dat hij telefonisch bedreigd werd en zijn huis meerdere keren werd binnengevallen door een onbekende militie.

In 's Raads arrest nr. 157 161 van 26 november 2015 werd inzake verzoekers eerste asielaanvraag geoordeeld als volgt:

"(...)3.5.1. Daargelaten de vaststelling dat verzoeker niet precies weet wanneer hij persoonlijk werd bedreigd, kan hij niet aangeven waarom hij opeens persoonlijk bedreigd werd. Verzoeker volhardt dat hij gelooft dat de dreigtelefoon verband houdt met zijn werk en dat deze uitgaat van de milities. Hij verwijst in dit verband naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat gelijke omstandigheden schering en inslag zijn en dat de feitelijke macht van de sjiitische milities in Bagdad sterk is toegenomen. Verzoeker meent dat deze informatie zijn verklaringen aannemelijk maakt.

Zo uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat het geweld dat uitgaat van onder meer sjiitische milities, onafhankelijke opererende leden van sjiitische milities en criminele bendes voornamelijk maar niet uitsluitend gericht is op soennitische burgers en het geweld van ISIS voornamelijk maar niet uitsluitend gericht is op sjiitische burgers (COI Focus "Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad", 6 oktober 2015, p. 15), kan redelijkerwijs aangenomen worden dat indien verzoeker persoonlijk wordt geviséerd en bedreigd, hij kan aangeven waarom dit gebeurd en wie hem meermaals heeft belaagd. Hij verklaarde immers dat hij door zijn belagers persoonlijk telefonisch met de dood bedreigd zou zijn geweest en zijn belagers nadien nog tweemaal met vlaggen van hun militie zijn huis zijn binnengevallen.

De loutere verwijzing naar de informatie in het administratief dossier en de argumenten dat de COI Focus geen exhaustief overzicht bevat van de veiligheidsincidenten die zich voordoen, de COI Focus

een momentopname is, in de bestreden beslissing toegegeven wordt dat in Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden vallen, maken verzoekers verklaringen nog niet geloofwaardig.

Verzoeker blijft in voorliggend verzoekschrift slechts volharden in vermoedens en speculaties, waarmee hij er niet in slaagt afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen en overwegingen waar in de bestreden beslissing wordt gesteld als volgt: "Verder moet er worden vastgesteld dat u evenmin concreet kunt aangeven waarom u opeens persoonlijk bedreigd werd. U vermoedt enkel dat het door uw werk komt (CGVS, p. 14, 19). Uit uw verklaringen blijkt evenwel dat u slechts een weinig verantwoordelijke functie bekleedde. Indien u onregelmatigheden ontdekte in de financiën van het ministerie van landbouw moesten u en uw collega's enkel een rapport opstellen waarna de zaak verder werd afgehandeld door gespecialiseerde afdelingen (CGVS, p. 3, 8, 16, 17, 18). Uw functie en verantwoordelijkheden lijken dan ook niet van die aard dat ze aanleiding zouden kunnen geven tot persoonlijke doodsb bedreigingen van gewapende groeperingen. Bovendien moet er worden opgemerkt dat u deze zelfde functie klaarblijkelijk 10 jaar lang kon uitoefenen zonder persoonlijk bedreigd te worden. De verklaring die u hiervoor geeft is weinig aannemelijk. U stelt immers dat de milities nu pas voldoende macht hebben om zulke zaken te doen wat gezien de recente gewelddadige geschiedenis van Irak sinds 2003 uiteraard weinig overtuigt (CGVS, p. 8, 15, 16)." Aan het voorgaande kan nog worden toegevoegd dat het ongeloofwaardig is dat een onbekende verzoeker telefonisch met de dood zou bedreigen en zijn moeder en zus zou beledigen zonder hierbij ook concrete verwijten te maken en aldus duidelijk te kennen te geven door wat deze bedreigingen zijn ingegeven. Zo al zou worden aangenomen dat verzoeker bedreigd werd omwille van zijn werk, quod non om voorgaande redenen, kan overigens niet worden ingezien waarom hij na zijn ontslag nog steeds een doelwit zou vormen.

3.5.2. Ook het feit dat verzoeker na de door hem voorgehouden doodsb bedreiging tot twee maal toe in 2015 zou zijn teruggekeerd naar Bagdad getuigt naar het oordeel van de Raad allerminst van een gegronde vrees voor vervolging en ondermijnt andermaal de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees.

Verzoeker betoogt dat het feit dat hij verschillende keren naar Bagdad terugkeerde en op schuiladressen verbleef niet onredelijk is aangezien hij heeft geprobeerd om gebruik te maken van een intern vluchtalternatief of zelfs van een tijdelijk verblijf in Turkije, wat hij omwille van blijvend gevaar of gebrek aan financiële middelen echter niet kon volhouden. Zijn handelingen zijn volgens verzoeker dan ook het bewijs dat hij inspanningen leverde om een nieuw leven op te bouwen, waarbij hij ten slotte tot de conclusie moest komen dat hij niet langer veilig in Irak kon verblijven, waardoor hij vluchtte en internationale bescherming aanvraagde.

Met dergelijk verweer geeft verzoeker evenwel geen plausibele verklaring waarom hij terugkeerde naar de plaats waar zijn leven naar eigen zeggen in gevaar is. Dit klemmt des te meer daar verzoeker tijdens zijn verblijf in de Koerdische regio zou vernomen hebben dat een onbekende militie zijn huis in Bagdad was binnengevallen. Dat verzoeker geen verblijfsvergunning kreeg in Suleymaniya kan bezwaarlijk verklaren waarom hij in de gegeven omstandigheden nog terugkeerde naar Bagdad. Het niet in het bezit zijn van een verblijfsvergunning zou hem immers niet belet hebben om toch gedurende een periode van zes à zeven maanden bij een vriend in Suleymaniya te verblijven. Ook na zijn reis naar Turkije keerde verzoeker opnieuw terug naar Bagdad, alwaar hij afhankelijk van zijn verklaringen nog 2 tot 3,5 maanden zou hebben verbleven alvorens Irak te verlaten. Verzoekers gedrag is naar het oordeel van de Raad dan ook onverenigbaar met de vrees die hij beweert te koesteren. Hij kon zijn lening voor zijn reis naar Europa immers ook geregeld hebben vanuit Turkije aangezien hij naar eigen zeggen de lening kreeg van zijn zus en vader.

Dat hij niet terugkeerde naar zijn eigen wijk maar telkens bij een vriend verbleef in de nabijgelegen wijk Hurriya doet niets af aan dit besluit. Immers, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing kon verzoeker, gelet op zijn verklaringen dat de verschillende milities ook in Hurriya aanwezig waren, dat hij persoonlijk met de dood werd bedreigd en dat hij niet wist door welke militie hij bedreigd werd, allerminst zeker zijn dat hij in Hurriya veilig was.

Verzoeker geeft in voorliggend verzoekschrift overigens geen verklaring waarom hij na de doodsb bedreiging door onbekenden, die hij zelf lieert met zijn werkzaamheden, nog persoonlijk naar zijn werkplek is gegaan om ontslag te nemen, terwijl hij zelf aangeeft dat hij zijn collega's op zijn werkplek niet kon vertrouwen aangezien ze mogelijks zelf tot de milities behoren die hem naar het leven stonden. Ook deze actie getuigt allerminst van een gegronde vrees en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers relaas.

3.5.3. Tot slot wordt in de bestreden beslissing correct vastgesteld dat verzoeker vage en afwijkende verklaringen aflegt over de voorgehouden invallen die volgens hem plaatsvonden na het telefonisch dreigement en zijn verblijfplaatsen tijdens de periode waarin deze voorgehouden invallen zouden hebben plaatsgevonden: "Via uw burens zou u telefonisch vernomen hebben dat onbekenden tot tweemaal toe uw huis binnenvielen. De eerste maal toen u in Suleymaniya verbleef en de tweede maal toen u in Hurriya verbleef. Hoewel u stelt dat de militieleden bij de invallen hun eigen vlag droegen kunt u vreemd genoeg niet zeggen welke militie uw huis binnenviel. Bovendien verklaarde u aanvankelijk dat u in april 2015 naar Turkije reisde, dat u daar een tiental dagen verbleef alvorens terug te keren naar Hurriya, Bagdad, waar u tot uw vertrek uit Irak in augustus 2015 zou verbleven hebben (CGVS, p. 5). Verder verklaarde u initieel eveneens dat de tweede inval een tweetal maanden voor uw gehoor door het CGVS plaatsvond (dd. september 2015), dus in juli 2015 (CGVS, p. 11). Vreemd genoeg stelt u later tijdens uw gehoor dat de tweede inval nog voor uw reis naar Turkije plaatsvond (CGVS, p. 13). Een reis die volgens uw initiële verklaringen reeds in april 2015 plaatsvond. Nog later verklaart u opeens opnieuw dat de tweede inval begin juli 2015 plaatsvond (CGVS, p. 14). Gezien uw eerdere verklaringen dus na uw reis naar Turkije. Aanvankelijk verklaarde u bovendien eveneens dat u na uw reis naar Turkije nog 3,5 maand in Hurriya, Bagdad, verbleef alvorens het land te verlaten (CGVS, p. 5). Later tijdens uw gehoor verklaart u evenwel dat u na uw reis naar Turkije slechts twee maanden in Hurriya verbleef tot u het land verliet (CGVS, p. 14) ."

Dat verzoeker niet aanwezig was bij de invallen in zijn huis en dat hij enkel kan vertellen wat hij telefonisch door verschillende personen vernam, zoals wordt gesteld in het verzoekschrift, neemt niet weg dat van verzoeker minstens mag worden verwacht dat hij eenduidige verklaringen kan afleggen over het gegeven of de tweede inval in zijn woning voor of na zijn reis naar Turkije plaatsvond. Dat verzoeker er zelfs niet in slaagt om hieromtrent duidelijkheid te verschaffen, zet zijn geloofwaardigheid verder op de helling.

3.5.4. De door verzoeker voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen. Zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing hebben deze stukken slechts betrekking op verzoekers identiteit, herkomst, familiale situatie, opleidingsniveau en beroepswerkzaamheden en doen ze geen enkele uitspraak over de door hem ingeroepen vluchtmotieven.

3.5.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat is het vluchtrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.6. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het door hem opgediste relaas, en mede in acht genomen het feit dat hij niet aantoonde dat hij persoonlijk een bijzonder risicoprofiel heeft, toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd of geïsoleerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofdte een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

3.7.1. Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

3.7.2. De Raad verwijst in dit verband naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>), waarin onder andere het volgende overwogen met betrekking tot artikel 15 van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

"28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk „[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met:

- de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en

- in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn.

(...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

- opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

- bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest NA/Verenigd Koninkrijk, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak)."

Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de richtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging.

Zoals het Hof aangeeft in de rechtsoverweging 44 oordeelt ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen

van veralgemeend geweld (zie naast het aangehaalde arrest EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

3.7.3. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in zijn arrest van 30 januari 2014 bepaald dat de uitdrukking “binnenlands gewapend conflict” betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Uit voornoemde COI Focus blijkt dat vanwege de escalatie van geweld door het offensief van ISIS en de daaropvolgende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger en de sjiitische milities in de provincies Ninewa, Anbar, Kirkuk, Salaheddin en Diyala, de United Nations Assistance Mission Iraq (UNAMI) de conflictsituatie in Irak sedert juli 2014 aanduidt als een intern gewapend conflict.

Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

3.7.4. Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Irak, zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Verzoeker, die in het bezit is van documenten, is een jonge man, geboren en getogen in Bagdad zodat de veiligheidssituatie in Bagdad moet beoordeeld worden.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer telt iets meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. In 2015 (tot en met 3 september 2015) vonden er in Bagdad (stad en provincie) 31 aanslagen plaats in vergelijking met 2013, 48 aanslagen en in 2014 59 aanslagen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad leest dienaangaande dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De scholen zijn open (het schoolbezoek blijft stabiel sinds 2006 COI, p.19) en er is gezondheidszorg, al staat deze (zwaar) onder druk. Het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod werd opgeheven, tijdens de ramadan bleven voor het eerst weer 's nachts de restaurants open, de verkeerswegen blijven open, de internationale luchthaven is operationeel, en de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen is verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van

diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking betreft in Bagdad stad en provincie, kan worden vastgesteld dat er zich ongeveer een half miljoen binnenlandse vluchtelingen bevinden die voor ongeveer de helft in een gastgezin verblijven. De Bagdadis zelf zijn niet massaal gevlucht en vanuit België is de laatste maanden de vrijwillige repatriëring fors gestegen, zoals blijkt uit het stuk dat verwerende partij ter terechtzitting heeft ingediend (augustus 13/ september 96/ oktober 236/ en tot 15 november 91). Deze vaststellingen kunnen als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Overigens stelt de Raad vast dat verzoeker zelf in de loop van 2015, naar eigen zeggen, twee keer terugkeerde naar Bagdad.

Waar verzoeker verwijst naar het beleid van andere landen ten aanzien van personen die uit Bagdad afkomstig zijn, wijst de Raad erop dat uit de aangehaalde informatie blijkt dat (1) Oostenrijk geen subsidiaire bescherming toekent aan asielzoekers afkomstig uit Bagdad en dat asielaanvragen er steeds op individuele basis worden beoordeeld, (2) Zweden van oordeel is dat er geen sprake is van een gewapend conflict in Bagdad zodat personen afkomstig uit Bagdad niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming zoals voorzien in artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn, (3) Hongarije van oordeel is dat de situatie in de provincie Bagdad niet van die aard is dat er sprake is van een reëel risico in de zin van artikel 15c van de Kwalificatierichtlijn en elke asielaanvraag in Hongarije individueel wordt beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de asielzoeker, (4) Duitsland weliswaar subsidiaire bescherming toekent aan asielzoekers afkomstig uit de provincie Bagdad, maar dat de Duitse asielinstanties voor asielzoekers afkomstig uit de stad Bagdad een ander beleid hanteren waarbij, hoewel erkend wordt dat er een gewapend conflict is, voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus sprake moet zijn van individuele (risico verhogende) factoren, (5) de Finse asielinstanties eind september 2015 beslisten tot een beslissingsstop voor asielzoekers afkomstig uit Irak en (6) Nederland sinds oktober 2014 geen besluiten meer neemt in de asielaanvragen van asielzoekers afkomstig uit de provincies Bagdad, Anbar, Ninewa, Salaheddin, Ta'mim, Diyala en Babil en de Nederlandse staat hier alleen een uitzondering op maakt als bijzondere individuele omstandigheden overduidelijk tot een toe- of afwijzing van de asielaanvraag leiden. Uit deze informatie blijkt derhalve niet, zoals verzoeker beweert, dat Duitsland en Finland de subsidiaire beschermingsstatus toekennen aan asielzoekers die afkomstig zijn uit de stad Bagdad.

Gelet op al deze elementen samen is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal terecht oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Ten overvloede wijst de Raad er op dat het "Upper Tribunal" (Immigration and Asylum Chamber) van het Verenigd Koninkrijk op grond van dezelfde feitelijke vaststellingen als in voornoemde COI Focus tot de conclusie komt dat er in Bagdad geen sprake is van een situatie zoals gesteld in artikel 15 sub c) van de richtlijn. (AA (Article 15(c)) Iraq CG, [2015] UKUT 00544 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), 1 October 2015, <http://www.refworld.org/docid/561224e24.htm>, punt 118 e.v.). Het EHRM heeft in een recent arrest zijn standpunt bevestigd omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie en gesteld dat er niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er op dit moment geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, §53, §54, §55).

3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

3.9. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond."

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgende asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot vorige asielaanvragen nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

2.4.2. In het kader van zijn tweede asielaanvraag verwijst verzoeker naar zijn initieel vluchtrelaas. Hij geeft ook aan dat hij het plan had opgevat om een vliegtuigticket naar Turkije te reserveren en te bekijken of hij daar niet zou kunnen leven. Turkije zou hem echter geen verblijfsrecht toestaan maar zou hem integendeel terugsturen naar Irak.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of

ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongelooftwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.4.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers verklaringen niet vermogen te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag op grond waarvan werd besloten tot de ongelooftwaardigheid van de door hem uiteengezette asielmotieven.

2.4.3.1. In zoverre verzoeker zich in het kader van onderhavige asielaanvraag opnieuw beroept op de asielmotieven die hij in zijn eerste asielaanvraag heeft aangehaald, dient te worden benadrukt dat niet kan worden ingezien om welke reden een loutere herhaling van dezelfde ongelooftwaardige asielmotieven zonder objectieve bewijzen in een opeenvolgende asielaanvraag erop zou wijzen dat deze motieven wel degelijk geloofwaardig zouden zijn. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht opgemerkt als volgt: *“Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw asielverzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, nl. dat u telefonisch werd bedreigd en uw huis meerdere keren werd doorzocht door onbekenden (zie DVZ, verklaring meervoudige aanvraag, dd. 5 november 2015, vraag 1.3). Deze asielmotieven werden door het CGVS, om uiteenlopende redenen, ongelooftwaardig bevonden. De door u neergelegde stukken konden deze appreciatie niet wijzigen. De volledige argumentatie kan u terugvinden in de weigeringsbeslissing die u op 30 oktober jl. werd betekend.*

Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter verwijst naar uw initieel vluchtrelaas, wijzigt niets aan de appreciatie van deze asielaanvraag en is op zich niet van die aard om afbreuk te doen aan de reeds door het CGVS vastgestelde ongelooftwaardigheid.

U voegt er heden trouwens expliciet aan toe dat u geen contact meer heeft gezocht met personen in Irak, omdat dit toch maar slecht nieuws zou opleveren. U gaat ervan uit dat u via de burens toch enkel zou vernemen dat er nog bijkomende huiszoekingen zijn gebeurd, simpelweg omdat dit de manier van werken van de milities in Bagdad is. U heeft bovendien besloten om, omwille van dezelfde redenen, uw GSM niet te beantwoorden wanneer uw familie u hier tracht te contacteren (zie DVZ, verklaring meervoudige aanvraag, dd. 5 november 2015, vraag 4.2). Dat u het niet nodig acht om uw familie te woord te staan of via hen, of via burens, te informeren naar uw huidige situatie in Irak en zich te vergewissen van eventuele gebeurtenissen die zich mogelijks na uw vertrek kunnen hebben voorgedaan, is frappant te noemen. Een dergelijke houding valt totaal niet te rijmen met de door u beweerde vrees voor vervolging. Dat u er dan wel automatisch vanuit gaat dat uw problemen - die ‘an sich’ ongelooftwaardig werden bevonden - zich verderzetten en dat er zich ‘wel’ bijkomende incidenten zullen hebben voorgedaan, is wel bijzonder hypothetisch. Te meer u er de noodzaak niet van inziet hiernaar te peilen, ook niet wanneer uw familie u hier in België tracht telefonisch te bereiken. Een dergelijke lakse houding staat haaks op uw vraag om internationale bescherming te bekomen en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de initieel door u aangehaalde vluchtelementen.”

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om deze motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter geheel in gebreke blijft. Hij voert slechts aan dat uit de COI Focus *“Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad”* van 6 oktober 2015 blijkt dat *“de feitelijke macht van de sjiiitische milities in Bagdad sterk is toegenomen”*, wat meteen aantoonst dat zijn verklaringen door gezaghebbende bronnen worden gedocumenteerd en aannemelijk worden gemaakt. De Raad wijst er op dat verzoeker dienaangaande niet verder komt dan een herhaling van zijn middelen naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag waarop reeds werd geantwoord. Overigens dient te worden vastgesteld dat verzoeker zelf sjiit is.

2.4.3.2. In zoverre verzoeker laat gelden dat de belangrijkste reden voor het indienen van zijn tweede asielaanvraag ligt in het feit dat hij geen verblijfsrecht in Turkije zou kunnen bekomen en dat hij door de

Turkse autoriteiten naar Irak zou worden teruggestuurd, kan niet worden ingezien op welke wijze dit gegeven de kans aanzienlijk groter zou maken dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. Daargelaten de vaststelling dat verzoeker te dezen blijft steken in ongefundeerde beweringen die met geen enkel begin van bewijs worden gestaafd, benadrukt de Raad in dit verband dat de nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij, *in casu* Irak. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen. Zoals reeds werd geoordeeld in het kader van zijn eerste asielaanvraag maakt verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet aannemelijk in geval van terugkeer naar Irak. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het door hem opgediste relaas, en mede in acht genomen het feit dat hij niet aantoonde dat hij persoonlijk een bijzonder risicoprofiel heeft, toont verzoeker evenmin aan dat hij in Irak wordt vervolgd of geïsoleerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. Daarenboven oordeelde de Raad reeds dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Dat verzoeker een tweede asielaanvraag indiende omdat hij naar eigen zeggen niet de toelating krijgt om zich als Iraakees op Turks grondgebied te vestigen, doet aan dit alles geen afbreuk. Voorts mist de opmerking in het verzoekschrift dat Turkije, waar verzoeker eerder een tijdlang verbleef vooraleer naar Irak terug te keren en uiteindelijk naar Europa te komen, bijgevolg niet geldt als een land van eerste asiel in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet feitelijke en juridische grondslag. Immers, nergens in de bestreden beslissing wordt geargumenteed dat er in hoofde van verzoeker geen behoefte aan internationale bescherming bestaat omdat hij reeds in een eerste land van asiel reële bescherming zou genieten.

2.4.3.3. In de mate verzoeker betoogt dat de conclusie van het Commissariaat-generaal dat Bagdad veilig is niet verenigbaar is met het asielbeleid van andere landen voor personen die uit Bagdad afkomstig zijn, dat Duitsland en Finland de subsidiaire bescherming verlenen aan asielzoekers uit de provincie Bagdad (inclusief Bagdad) en Nederland geen beslissingen meer neemt in asielaanvragen van asielzoekers uit de provincie Bagdad, wat erop wijst dat er voldoende twijfel is over de veiligheidssituatie ter plaatse en dat de zorgvuldigheid verbiedt om al te voortvarende afwijzende beslissingen te nemen, en dat UNAMI voor Bagdad alleen al in de maand oktober 2015 1.150 casuaties telde, wat Bagdad meteen de meest onveilige plaats in Irak maakt, dient te worden vastgesteld dat verzoeker in wezen de argumentatie herneemt zoals uiteengezet in het verzoekschrift ingediend in het kader van zijn eerste asielaanvraag. De Raad verwijst dienaangaande dan ook naar hetgeen hieromtrent werd uiteengezet in hoger aangehaald arrest van 27 november 2015.

2.4.3.4. Waar verzoeker nog aanvoert dat de bestreden beslissing werd genomen zonder dat hij werd gehoord, dient het volgende te worden benadrukt.

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303). Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt verzoekers tweede asielaanvraag niet in overweging genomen overeenkomstig artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Het staat buiten twijfel dat een dergelijke beslissing een bezwarend besluit betreft dat de belangen van betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet werd ingevoegd bij wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn. Dit artikel vormt een gedeeltelijke omzetting van de bepalingen vervat in de Europese Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, en meer bepaald van artikel 32, § 4. Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest is *in casu* derhalve van toepassing. Immers, een nationale maatregel, waaronder zowel formele als materiële wetgeving als individuele toepassingen worden begrepen, valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht wanneer hij wordt aangenomen ter omzetting van een richtlijn of dezelfde doelstellingen nastreeft als een richtlijn, of wanneer hij een invloed heeft op een door het Unierecht verzekerd recht. In al deze gevallen moet de nationale maatregel de Europese algemene rechtsbeginselen respecteren (M. DESOMER, "De Belgische asielprocedure en de Europese administratieve rechtsbeginselen van de hoorplicht en het recht op inzage", *T. Vreemd.* 2009, 20).

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 34).

Artikel 32.3 van Richtlijn 2005/85/EG voorziet in de mogelijkheid van een voorafgaand onderzoek met betrekking tot de vraag of er nieuwe elementen aanwezig zijn die relevant zijn met betrekking tot de definitieve uitkomst van een voorgaande asielaanvraag. Het betreft in essentie de vraag of er alsnog pertinente of manifeste redenen zijn die, gelet op de in het kader van de behandeling van de eerdere aanvraag gedane vaststellingen, een internationale beschermingsstatus wettigen. In dit verband bepaalt artikel 34.2 c) van Richtlijn 2005/85/EG ook dat de bevoegde instantie kan afzien van een persoonlijk gehoor. Het is dan ook mogelijk dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van de elementen die aan de minister of diens gemachtigde dienen te worden meegedeeld, zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid, een beslissing neemt (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 22-23).

Deze mogelijkheid werd voorzien in artikel 6, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat luidt als volgt: "*In afwijking van § 1 kan de Commissaris-generaal in het kader van de behandeling van asielaanvragen op basis van artikel 57/6/2 van de wet afzien van een persoonlijk onderhoud met de asielzoeker wanneer hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de asielzoeker aan de Minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de wet.*" Dit artikel werd gewijzigd bij artikel 2 van het koninklijk besluit van 17 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Uit het Verslag aan de Koning blijkt dat de beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal, dat de commissaris-generaal kan oordelen dat hij na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en dat de commissaris-generaal kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de vreemdelingenwet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C-96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het niet inoverweging nemen van een tweede asielaanvraag, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, *in casu* de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het in overweging nemen van zijn tweede asielaanvraag hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

Verzoeker brengt in voorliggend verzoekschrift geen valabele elementen bij die hij dan wel zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name het al dan niet in overweging nemen van zijn tweede asielaanvraag.

2.4.3.5. Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.5. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. In acht genomen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en mede gelet op het geheel van wat voorafgaat, zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: “Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-

refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat er geen andere verblijfsprocedures zijn ingediend en dat er dus geen schending van art. 3 EVRM is aangetoond.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel."

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,
dhr. W. MULS,
mevr. C. DIGNEF,

mevr. K. ROSIER,

De griffier,

kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,

toegevoegd griffier.

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS